

ლან 300 კაცი და ორი ათასი ფუთი ბარგი. ამ უბედურების შემდეგ გემი შამოვიდა ნავთსადგურში დამოყრის პოლიციისა და გამომძიებლის ძალ დატანებით აღილი წარმოსადგენია, რა დღეს დააყენებდა ხალხი და დამხრჩვლის ნათესავები გემის უფროს და აქაურს აგენტს, რომ პოლიცია არ გარეულიყო ამ საქმეში. აღდევებას ხალხისა ძლივ ამაგრებდა პოლიცია. „Я не хотѣлъ войти въ портъ, потому что хотѣлъ выиграть время и пораньше по-пасть въ Батумъ“, ამ დამღრჩვლ კაცებში იზოვეს 7 კაცი. საწყალები ანკვესებით ამოაბრუნეს თევზისავით. დანარჩენები ვინიცის ზღვამ საით წაიღეს, რუსის საზოგადოების გემებს ჩვენს ნავთსადგურში დაუჭერიათ პირველი აღვილები და პირობაც აქვთ ქალაქებთან, რომ ყველა მორიგი გემები უნდა შამოვიდნენ ან კიდევ ვალდებულნი არიან პატარა გემები იყოლიონ მგზავრების გადასაცვანათ ნაპირზე, მაგრამ ბორცოტი დაუდევრობით თუ სხვა რამ მიზეზით ესენი არც ერთი აღარ არის იმ ოჯახ დაქცეულებს თუ ფოთის ნავთსადგურში მოსვლა აღარ უნდათ, რათ ჰყიდიან ფოთზედ სამას ოთხას ბილეთებს და ბარგს რად ღებულობენ?

ხოშტარხან

თეატრის მატიანე

ქართული სახალხო წარმოდგენა.
10 აპრილს ავტალის იაფ-ფასიან სასადილოში აღვილობრივ სცენის მოყვარეთ წარმოდგენეს ბ. კ. მესხის ისტორიული დრამა „თამარ ბატონიშვილი“. მიუხედავად იმისა, რომ წარმოდგენა საქმის დღეს გამართეს, თეატრის დარბაზში აუარებელმა ხალხმა მოიყარა თავი და ტევა აღარსად იყო. სცენის მოყვარეთა სასახელოდ უნდა ვსთქვათ, რომ როლები გვარიანად შეესწავლათ; განსაკუთრებით სცენის მოყვარე მანდილოსნებს არ დაეშურათ შრომა-მეცადინეობა თეიანთი როლების შესასწავლად. კიდევ ამიტომ წარმოდგენამ საზოგადოდ მწყობრად და მოხდენილად ჩაიარა, თუმცა, სამწუხაროდ, ერთგან-ორგან გვარიანად დაარღვია ანსამბლი ორიოდ მსახიობმა.

მოთამაშეთა შორის ჩვენი განსაკუთრებული ყურადღება მიიპყრო „შალვას“ როლის აღმასრულებელმა, სულ ოცდა-სამოდღე წლის ყმაწვილ-კაცმა, რომლის დაკვირვებულმა, გონივრულმა და მოსაზრებულმა თამაშმა სწორედ მოხიბლა საზოგადოება და მრავალს ცხარე კრემლიც დაადგრვინა. ჩვენ თამამად შეგვიძლია ვთქვათ, რომ ეს ყმაწვილი კაცი სწორედ ერთი იმ რჩეულთაგანია, რომელთათვისაც ბუნებას უხვად მიუმადლებია არტისტული ნიჭი და რომელნიც მომავალში სცენის დამამშვენებელ მნათობებად ჰხდებიან; ის-კი არა და, სრულიადაც არ გადავჯარბებთ, თუ ვიტყვი, რომ დღესაც-კი, როდესაც ამ ყმაწვილს თითქმის არავითარი საარტისტო გამოცდილება არ მიუძღვის, დღესაც-კი დიდად დაამშვენებს იგი ჩვენს მთავარ სცენებს.

განსაკუთრებით საუცხოვო დასახევი იყო ეს ყმაწვილი ციხეში, სადაც მან, როგორც შალვამ, სრულიად მოულოდნელად ნახა ოცი წლის შემდეგ თავისი დაკარგული მოხუცებული დატუსაღებული ღონე-მინდელი მამა, ელიზბარი. მთელს დამსწრე საზოგადოებას ელექტრონის ქრუანტელმა დაუარა ტანში და ირგვლივ სამარისებური მდუმარება ჩამოვარდა იმ დროს, როცა შალვამ მოხუცი ტუსალი თავის მამად იცნო, გულამოხეტით შესძახა „მამავ, მამაო!“ ელივის სისწრაფით მივირდა მას და გაშმაგებოა შემოვხვია. აუარებელი კრემლი დაიღვარა ამ დროს თეატრის დარბაზში. აქ უნდა დავძინოთ, რომ შალვას მოქმედება ამ დროს ერთი-ორად მიმზიდველი და მომხიბვლელი გახდა. „ელიზბარი“ მოხდენილმა თამაშმა, რომელმაც აგრეთვე დიხ ძლიერი შთაბეჭდილება მოახდინა მყურებლებზე, ასე რომ, შეგვიძლია ვთქვათ, ეს სცენა საგანგებო რამ იყო და მას თვით „ბრწყინვალე საზოგადოებაც“ არ დაგიწყუნებდათ. კარგად შეასრულეს თეიანთი როლები სამივე მანდილოსანმა. კარგნი იყვნენ თამარიც, რუსუდანიც და ელისაბედიც; თუმცა ესენი რასაკვირველია, ბევრად უკეთესნი უნდა ყოფილიყვნენ, მაგრამ ჯერჯერობით გამოუცდელ მსახიობ ქალთ მაგდენსაც ვერ მოვთხოვთ. არ იყო დასაწუნი არც მეფე, მით უმეტეს რომ ამ როლის ამსრულებელს აშკარად ეტყობოდა, რომ სწორედ პატიუროსურად და გულმოდგინედ მოჰკიდებოდა თავის როლს, როგორც შტეტერის ნამდვილ ინტელიგენტს. არა უშავდა არც დანარჩენ მსახიობთ, მხოლოდ ივანე არღუთაშვილის როლის აღმასრულებელი, ცოტა არ იყოს აქარბებდა, გადამეტებით იკლავებოდა და ამის გამო ძალიან ხშირად უდაგილო სიცილის ჰგვირდა საზოგადოებას. გარდა ამისა, საყვედური უნდა გამოვთქვათ კიდევ მეორე ხარისხოვან როლების ამასრულებლებზე, რომლებმაც მეტად უხერხულ მდგომარეობაში ჩაადგეს შალვა უკანასკნელ მოქმედების გათავებისას, როცა შალვა მეფეს უნდა მივირდნოდა ამოდებულ ხმლით; საქირო იყო შეეკავებით შალვა და არ მიეშვით მეფეზე, მაგრამ მას ხელიც არ ახლეს, თუმცა შალვამ ათას ნაირად ანიშნა მათ, ხელი მოჰკიდეთო; ამის გამო მხოლოდ სასაცილო გახადეს შალვას ძახილი: „გამიმეოთ, გამიმეოთ!“ მიუხედავად ყოველივე ამისა, წარმოდგენის მხრით საქმარისად დაგვაკმაყოფილეს მისმა გამართვებმა დეკუსურებთ მათ კიდევ მეტ წარმატებას, რომელიც ყოველ შემგებულ ქართველისათვის დიხ სასიამოვნო იქნება, მით უმეტეს რომ, როგორც გუშინწინდელმა წარმოდგენამ დაგვარწმუნა, ეს წარმატება კულტურულ გავლენას იქონიებს აუარებელ ხალხზე, რომელსაც უკვე საქმარისად აღძვრია თეატრის სიყვარული, რაც, თვის მხრით, ჩვენი ხალხის კულტურულ ამაღლებას მოასწავებს.

მაგრამ, სამწუხაროდ, არც ამ წერილის დამთავრება შეგვიძლია

ისე, რომ წარმოდგენის გამგეობას დიდი საყვედური არ გავუშეოროთ. გარდა იმისა, რომ სასცენო მოწყობილება კიდევ სახეებით და თავის დროზე არ დაემარაგებინათ და ანტრაქტების დროს ემბდნენ და მსწრე საზოგადოებაში სცენისთვის საქირო ნივთებს, რაც მრავალ დამსწრეთაგან არა სასურველ დაცივნას იწვევდა, გარდა ამისა კიდევ შემდეგს ვარემოებაზე უნდა მივაქციოთ ხსენებულ გამგეობის განსაკუთრებული ყურადღება. საქმის გახლავით, რომ დამსრე საზოგადოებაში „ცერემონიმეტრობა“ და ვითომ წესიერებას იცავდა ერთი ახალგაზდა ვაჟბატონი, რომელიც წესიერების დაცვის ნაცვლად, დამსწრეთმორიდებლად ექცეოდა. ურიგო არ იქნება, წარმოდგენის გამგეობა დამსწრე საზოგადოებას უფრო თავზიანსა და ინტელიგენტ პირთ მიუჩინდეს წესიერების დასაცვლად, და არა ისეთ ყმაწვილ კაცთ, რომელთაც „ხელში კეტი თავში....“ და რომელნიც მხოლოდ იმისთვის, რომ ხალხს თვალებში შეიჩხიროს თავისი „ფიგურა“ მზად არის თეატრის დარბაზის შუაგულ მაღალი კიბე დაიდგას და ამ კიბეს ზედ თავზე წამოასკუბდეს, მაღლიდან თავმომწონედ გადმომტკერალი. თუ მინდა და მაინც შეუძლებელი იქმნეს ასეთ პირთა სრულიად თავიდან მოშორება, სჯობს ისინი სცენაზე ათამაშონ, საიდანაც მათ თეიანთი ფიგურის გამოჩენაც უკეთესად შეეძლებათ და დამსწრე საზოგადოებასაც ვეღარ შეურაცყოფენ. ყოველივე ეს განსაკუთრებით საქიროა, სახალხო წარმოდგენაზე, რომ ხალხს წარმოდგენის გარდა მაღალი ზნეობის მაგალითის ნახვაც შეეძლოს ინტელიგენტთა წრეში.

ს. სალოლაშვილი (ქართლი). 8 აპრილს ჩვენს ჰეატრს სოფელში გამართული იყო წარმოდგენა „წერაკთხვის გამაგრებლებელ საზოგადოების“ კრუშკის სახარებლოდ. წარმოდგენეს ბ. ე. ი. თაყაის ორ მოქმედებაში გამოქდა „მუსწა“, რომლის შემდეგ დადგმულ იქნა ცხოველი სურათები. შევნიშნავთ, რომ ეს კომედია რამდენჯერმე იყო დადგმული ჩვენი სოფლის სცენაზე და კრახეველი გამოჩნდა ერთისა და იგივე ზეისის, მე მგონი მეტი უნდა იყოს და ხალხს ხალხის წარმომეს და კვლავ ადარდინ მოვა. საჭიროა უფრო ახალი ზეისები დასდგან, რომელნიც უფრო შეეფერებათ თანამედროვე ცხოვრებას და რომელნიც მოიქმნება რ. ერისთავისა და სხვათა ნაწერებში.

მოთამაშებნი ძალიან კმაყოფილდნენ და სრულიად ცოცხალი თეატრის ეტეობად. უმთავრეს გმირს ზეისისს ძუწწს ჩვეულებრივი სომხური ტანისმოსის მაკაერ ჰეტიმარის ტანისმოსი ეცვა და არ მიაჯავდა სომხის ტანს. ამასთანავე ხმა და კიდევ ძუწწს სრულიად სომხისა არ ჰქონდა, ის უფრო სოფელელ ქართულს ჰგავდა, ვინემ სომხეს. საჭიროა ამისთანა წარმოდგენებში ერთი მხინც არის ხეირანხდათა მსომადეს ხლმე და ამ ახრით არ იხლმდგანულან რამ სოფელში ესეც კარგია, გლესქეს ამაზე მეტი არ უნდათ.

უფრო კარგი იყო ბოლოს გამართული ცხოველი სურათები. ხალხი ბოლომდე დაქსრო, უმეტესად გლესობას. სრული მადლობის დირსა წარმოდგენის მმართველი ენ. შაქ. ამირჯანისის. ვუსურვებთ რომ კვლავც ესეთი უხარი და ცოცხალი გამოქმინოს.

ალ. სანინი

სამეურნეო ცნობანი

რიგანათ მაწის ჰენა კავით.
თითქმის მთელს ქუთაისის გუბერნაში მაწის ხეგენჯავით და სომცხმა თუ ოთხმცხმა ამ ორ წელში შემოადეს გუთანი (ხაუიდა აქვთ ქუთაისის სემურნეო სასწავლებლებში). საზოგადოდ მუშაობის დაწყება შემოდებულა ნაადგემივეს, ხლლო ზოგიერთ ადგილზედ ხეგენ ახრდის ოც რიცხვამდის და ზოგნი მასში და აენისშიაც, ესე იგი, ზოგნი ადრე გაზაფხულზედ და ზოგნი გვიან, ის ზაფხულშიაც. სიღრმე ვეალისა თითქმის უოველგან ერთნაირა— ორ ნახევარისაში ვერშეკა; თუ მაწა თბილია, სიღაა, შეიძლება გაატანოს სმსხევერამდისინაც. ძალიან სმირად შეხვედით სლმე, რომ მაწის დახვნის შემდეგ ერთი კვირაც არ გაივლის თესვას, იწყებენ. ამ ჩამთავლილ მეურნის მოქმედებაში ისეთი შეცდომები იმავლება, რომ გასაცელებლად, რატომ ღებულდებენ იმ ჰეირნახულსაც, რომელსაც ადევს მაწა. რადგანაც მაწა ახეხება გაზაფხულზე, თესვამდის ერთი თუ ორი კვირით წინ, ვეღურა ბლახები არ კვეება და სხამდისინაც თესლი ამოვიადდეს— ბლახები ერევა და მცენარეს ამხინჯებს. ამის ხელს უწყობს ბელტები, რომლებშიაც იმეოფება ვეღურ ბლახების ძირები, რომლებიც კიდევ უკეთ ხარობენ. რადგანაც ბლომად ადევვენ უსაჭიროეს ზირობებს— ჰეირს და სითბოს. ვეღური ბლახები ხარობს და ამასთან მაწა სმება. ვთქვათ, რომ ამ უფელმართულ დახვნამ ვეღური ბლახები გაწევიტა (ძიელი წარმოსადგენია კი...) მაგრამ უდაღესი უბედურება ის არის, რომ ჩვენი კავი ბეგრს უხნავ მაწას იტეებს (რადგანაც მაწას აურის უხნავ ადგილზე) ამის შედეგი ის არის, რომ ა) სულ უბრალოდ ცდობა ადენი უხნავი ადგალი, რარგანაც აქ არაფერი არ ამოვა დაუთხილია, ბ) და ვეღური ბლახი კი შეეფობს; ეს ადევს თესლებს, რომელნიც გადაქვს ქარს დათესილ ადგილზედ, სლდრ მცენარე ამოდის, აქ თესლები ამოდის და მსხვერძელობს სემურნეო მცენარეებს.

გარდა ამისა აი კიდევ რას შევნიშნავთ. რაცა ერთ კვირში შემდეგ დახვნის თესლები ათესება, ბეგრა მარცხელი უხკეთოდ იკრეკება იმეიტომ, რომ აურილი მაწა ხელ-ხელა იწყება მუვით, იტეებნება და თან მიაქვს თესლებშიც ქვეით. შემდეგ მარცხება მაწა და ვერ ამოდის თესლი, კიდევ უარეს შერება ის, რომელსაც ვერ დათესს და შემდეგ დახვნაც.

რადგანაც ჩვენი საუბედუროდ ვერ კაცს ვერ ვშორდებით (და იმას რომ დრო მოსწობს ამაში ეკვი არ არის) მოუცილებელია საჭირო არის მოვიხმროთ მანც რაც შეიძლება ხეირანხდა. რიგანათ მაწის დამუშავება სახისით მდგომარეობის შემდეგში. ა) თავის დროზე დახვნის. ეველან შემხნული აქვს ჩვენი გვალვა. მოსახლობლად ამ მოგლენისა მოუცილებელია საჭიროა ვსთყო

ლი მაწის ხეგენს შემოდგომით შემდეგ ჰეირნახულს შეტრიალის. რაცა მე მოდგომამზე მაწა დახვნება, მიხდენი-ზედ ბელტებზე, მკერებზე, აქ ჩვენი ვეგეი, ამ ბელტებს დაეჭვნენ. რადტეში შეიქმნება მცენარეების ჰეირს მოჭლავს და დალბობს, მაწა ოთი ნოეიურდება. გარდა ამისა ბელტებში, მაწაში, იმეოფება ისეთი სავები ნოეიურებები, რომლებიც მცენარეებისთვის მოუცილებელია საჭიროებას წარმოადგენს, მაგრამ რადგანაც ისინი გამაგრებულნი არის, მცენარე ვერ სარგებლობს. თუ რომ დახვნელია მაწა დიდხნს იქმნება დარჩენილი დათესვამდის, რა ღანჯაკი უნდა, რომ ის ნოეიურება დაიშლება და გასაუქვს მაწას. თუ რომ დათესვამდის რამე მიხეზით შემოდგომამზე ვერ დახვნენ მაწას, მამინ გაზაფხულზედ უნდა დახვნან დათესვამდის ერთი ან თვე-ნახევრით წინ. თუ რომ დათესვამდის ბლახები ამოვიდა, უნდა დაფარდნონ მაწა. ერთი სიტყვით მაწა უნდა დახვნის დიდი ხნით წინ დათესვამდის.

ბ) კვალები უნდა იყოს უსათოვად სწორი, წინააღმდეგ შემთხვევაში კვალები ერთმანეთს ვერ შეუერთდებიან და უხნავი მაწა ბეგრა დარჩება, რაცა დიდი მავნებელია.

გ) ეცდებით კავით სიღრმე მოემტოთ. მამატება შეიძლება, თუ რომ ერთი და იგივე მაწა ორჯელ დახვნით. ჩვენში გავრცელებულია ის შემცდარი უსაბუთო აზრი, ვითომ სიღრმე მავნებელი იყოს მცენარეებისთვის. არასოდეს. გამოსცადეთ შემოდგომამზე მაწის ორჯელ დახვნა, ოდონდ ბელტებს თითონ რუ დაამტკერეთ და ნახვით რა მოსავალს მისცემს. გაზაფხულზე დრმად დახნული დახნავ მავნებელია და შემოდგომამზე ხომ არ ხნავენ ჩვენში. მამასადამე დაკვირვებაც ცოტა ან სულ არა აქვთ ამის მხრით. საჭირო არის მხოლოდ მეტი შრომა ვიდრე ესაა და მოთმინება და ჩვენი ბუნება გათარეკებს მოსავალს.

ნ. მეურნალი

სამეურნეო დარიგება.

ქუთორუშის რჩევა. ქუთორუშა იწყება ძარღვებისა და ძვლების ტეხვით, მაგრამ ხშირად პირდაპირ ციებითაც. თითქმის ავადმყოფი ყოველთვის ძრიელ სუსტად ჰგრობობს, სჩივის თავის ტკივილზე და ყაბზობაზე, გულის ძეგრაზე, სუნთქავს ნელა და ოხვრით, შესახედავთ იგი ყვითელია და მკრთალი, ყველა ეს გრძელდება, ვიდრე, დაახლოებით მესამე დღეზე, მუწუკებს არ გამოაყრის, ამასთან ავადმყოფი ჰგრობობს ხელ ფეხში ჩხვლეტავს. ამ დროს ვამოსდის მთვე ოფლი და ეძლევა ძრიელი სიციხე, ამის გარდა უჩნდება პირღებინება, ფლარათობა, უძილობა, ბოდვა და სხვ... მუწუკები გამოდის კისერზე, გულზე, წელზე, მუტელზე და ხლო იშვიათ შემთხვევაში თავზე და პირისახეზე. მუწუკები 4-5 დღის უკან ხმება და ცვივა. ხანდისხან ავადმყოფს დასცივია ხოლმე თმა და ძვლები და ახალი ამოსდის. ქუთორუშა ძრიელ გადაამდები ავადმყოფობაა; ერთადერთი, რასაც შეუძლიან სარგებლობა მოიტანოს, ფარეზობა და კეთილ-სინდისიერი მოვლაა. ავადმყოფი ლოჯინში უნდა იწვეს, უნ-

და ვეცადნეთ სუფთა ჰაერისათვის. ვერდილით ყოველს თბილებს და ძალათი ოფლის გამოყვანას, შეახვიონ ავად-მყოფი ცივს ტილოში და აბანონ ცივ წყალში დღეში 1-2-ჯერ. სასმელათი ლიმონათი და გემარგილებელი სასმელები, ფორთოხლის წვენი და სხვ... საქმელად მცენარებისაგან მომზადებული წვენი, ახალი, რბილი ხილი, თეთრი პური, მაგრამ სჯობია სუხარი ახალს ერბოში (კარაქში) მოხრეკული როცა რჩენაშიწავა სასტიკად უნდა ერიდონ ფარეზობის დარღვევას, სიცივეს და აშფოთება-გაჯავრებას. რადგანაც ამ დროს ავადმყოფი სისუსტის გამო ძნელად ინელებს საქმელს, ამიტომ იმისთანა საქმელები უნდა შეუტრიონ, რომლებიც ადვილი მოსანელებელი არიან: მცენარეების წვენი, ხილი, და სხვ. აი მხოლოდ ეს საქმელები ექმევა ავთომყოფს.

ბ. გობა

სამეცნიერო ცნობა

ქალას მდგომარეობა ანაბეთში. არაბეთში ქალზე შემდეგი კანონია დადგენილი: „ქალი არსებაა, რომელიც მთელი დღე მორთვა-მოკაზმის მეტს არას აკეთებს; ის ყოველთვის მზათ არის უბრალო რამეზე წაგეხუბოთ; მას კარგათ უნდა მოეპყრათ, მაგრამ ზოგიერთს შემთხვევაში შეგიძლიათ კარგა მიბეყოთ“. რამწამს ქალიშვილი დაიბადება, დედა იწყებს ტირილს და მამა შემდეგს სიტყვებს ამბობს. „ახ, რა უბედური კაცი ვარ! ქალი დამებდა!“ ე. ი. ჩემი სახლი დაიწყველაო. პირველ ხანებში დედას ბავშვი ზურგით დაჰყავს. მამა არაოდეს არ შეჰხედავს შვილს, — მისი ყურადღება მიპყრობილია ვატიშვილზე, რომელიც სახლის სიამაყეს შეადგენს, ასე რომ თვით პაწია ფატმა (ქალიშვილი) მას ისრე უტყერის, როგორც მომავალს ბატონს. პატარაობიდანვე ქალიშვილი ჰშველის დედას შინაურ საქმეებში. დედა დილა-ადრიათ, ანთებს ცეცხლს, ხარშავს ქაშს, პატარა პურებს აცხობს, სწველის თხებს და ძროხებს და მხოლოდ ათასში ერთხელ სწვეტავს მუშობას სარკეში ჩასახედათ და ლოყებზე ფერის წასასმელად. მაგრამ მისთვის ყველაზე სასიხარულოა ხოლმე წყალზე წასვლა. იქ ქაჩთან იკრიბებიან პაწია და დიდი ქალიშვილები, რომლებიც წყლის ავსების შემდეგ ხან ამ მთისას ლაპარაკობენ და ხან იმ მთისას. მაშინ, როდესაც პაწია ფატი (ქალიშვილი) დაუღალავად შრომობს, მისი მამა, პატარა ალი, ერთობა თავის მამის ცხენით, ყველგან უკან დასდევს, უყურებს. როგორა სძოვს, უძვრება ფეხ-ქვეშ და უაღერსებს ლამაზ ცხოველს. მაგრამ ჩქარა დგება დღე, როცა ფატმა ჰხედავს, რომ მისი მამის სახლი მორთულია სადღესასწაულოდ: ალის სრულ წლოვანად სთვლიან და აცმევენ ახალს სხვანაირს ტანისამოსს“. შემდეგ ამზადებენ ვახშამს. სახლის მამა შემოდის, რომელსაც ყველა-

ნი ხელზე ჰკოცნიან. შემდეგ მამა სახლისა კითხულობს ყორანიდგან მოკლე ლოცვას—ჯდება მუხლი-მუხლზე შემოდებული, სწვდება მარჯვენა ხელით საქმელს და გაფოთებული იყრის პირში. თუ ქათამი აქეთ ვახშამთ—ჰგლეჯავენ უღანთ ნაქრებად, რადგანაც დანის ხმარება აღკრძალულია ყორანისაგან. თუ ვატიშვილი გადასწვდა და ერთი ნაქერი გადმოითრია, მამა უტინის და არას ეუბნება, ხოლო თუ ეს ქალიშვილმა ჩაიდინა, ვაი იმის ბრალი—ცემით მოჰკლავს მამა. როცა სახლის მამა „მუცელს ამოივებს“, როგორც არაბები ამბობენ,—ისვენებს ერთ წუთას, რის შემდეგ აძლევენ სასმელს. წყალი მიაქვთ თხის ტყავით (ტიკით), ის სვამს და შემდეგ უკან მიაქვთ. მთელ ამ ხნის განმავლობაში სახლის მამა ხმას არ იღებს; ქალები, ბავშვები, ძაღლები პატივისცემით ელიან, ვიდრე ის წყალობით წარმოსთქვამს წმინდა წიგნის სიტყვებს: „ქამეთ თქვენც ყველამ!“... ამ ბანების შემდეგ დანარჩენი წევრები ოჯახისა სქამენ მამის მონარჩენს საქმელს. თუ ამ დროს გლახა შემოვიდა, სახლის პატრონი—ეს ზარმაცი და ძუნწი კაცი, ძღერ მებურ-მარილეთ ხდება, ჰკლავს მოვლილ ცხოველს და კარგად უმასპინძლებს ახლად მოსულს, ვინც უნდა იყვეს. აგერ მზე ჩადის. მამა, მსახურნი, სტუმარი, ვატიშვილები, გლახა,—ყველანი დგებიან და ლოცულობენ, ფატმა კი ძაღლებს შუა ზის იმ პირების მოშორებით, რომელთაც, როგორც ეტყობათ, განსაკუთრებითი უფლება აქვთ ლოცვისა... ბოლოს ქალიშვილი ხდება თორმეტის წლისა და უფლება ეძლევა გათხოვდეს, მაგრამ ვის? მან არ იცის ეს, მას უფლება არა აქვს ქმარი ამოირჩიოს, ის უნდა მამამ მიჰყიდას ვისაც სურს და მას ხმა არ ამოეღება. მართლაც რამდენიმე დღის უკან მოდის მამისაგან ამორჩეული სასიძო ძღვნი და ფულით. აცმევენ საპარტარძლოს და აჩაღებენ ქორწილს, რომელიც მდგომარეობს სმაში, ცეკვა თემაში და მამისაგან დოლოცა“. მეორე დღეს პატარაძალი უყვებ ქმრის სახლშია. პირველს ხანებს პატარაძალი ტკბილად ატარებს, მაგრამ შემდეგ უჩნდება ენება სიყვარულისა და სკდილობს ვისსამე შეყვარებას. მართლაც იყვარებს ერთს შემდეგ მეორეს, მესამეს და სხვ. და ბოლოს დგება დრო, როცა ლამაზი ფატმა, რომელიც ხიბლავდა ყველას, ის სახლის კუთხეში. ის კაცი, რომელიც მას აღმერთებდა, ეხლა აღარც კი უტყერის; თვით ის ემალება ქმარს რომელიც ჩვეულებით აძლევს მას სამალავს. ამგვარია საზოგადოთ არაბელი ქალის ცხოვრება.

ბ. გობა

ბანსხალეპანი
ბუოლის
ნერგები
ისყიდება **დ. ხოზუი**
ა. ა. საფაროვის და მ. ჰ. სანაძის აბრეშუმის ფაბრიკაში. (5—5)

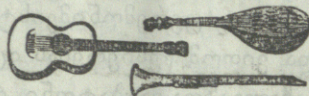
ცნობილ ფაბრიკების

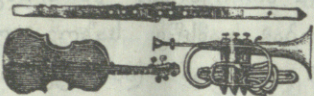
როიალემბი

ბიანიჩი

ფას-გარმონიები, სერნაკები, გიტარები, ფლეიტები, კლარნეტები, ხორები, სიმები და სხვ. და სხვ.

ყოველ ამ სამუსიკო იარაღის შედენა შეიძლება ფასის წვრილ-წვრილად გადახდით.

ახალა ჰარესკურანტებია მუქთად იზავენება.

გაგვსაას გუნტრალა საწყობა სამუსიკო ანსტაბუასა

ბ. მ. მირიმანიანის

Музыкальное дело

Б. М. Мириманиана

Тифлисъ, Дворцов. ул.

(54—7)

დაისტამბა და ისყიდება ყველგან ა. აძუდაშვალას გამოცემა № 8

რძ არის ხარკი

და ან

რისთვისა ჰკრეფენ

თარგმანი **ი. ზ** —ისა

დამატება

სასოფლო წესდების ზოგიერთი მუხლები

ზანი მათი ზაზრი

ვინც გამომცემლისაგან იყიდის (ალექ. ბაღის პირდაპირ) ოც ან მეტს, მანუთხე 30% დაეთმობა. მსურველთ ფას-დადებითაც გაეზავენებათ.

ადრესი: ტიფლის, გეორგ. ულ. კნიჟნაია ტოვოღა **ი. ჰ. იმედაშვილი.**

(10—6)

„წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების“ წიგნის მალაზიაში იყიდება ფას-დაკლებით გრ. ტატიშვილის შემდეგი სურათებიანი საყმწვილო გამოცემანი:

- 1, **გადები** . . . . . 10 კ.
- 2, **ხუზარა სპილოები** 10 კ.
- 3, **კეთილი ძალი** . . . . . 10 კ.

ვინც ერთბაშად იყიდის არა ნაკლებ 50 ცალისა, წიგნი დაეთმობა 8 კ.

აქვე იყიდება ფოსტის ქალაქი ერეკლე მეფისა და ი. ჰაჭავაძის სურათით, ექვსი თაბახი—10 კ.

(10—8)

РУКОВОДСТВО

КЪ ПРЕПОДАВАНИЮ ПО «РУССКОМУ СЛОВА»

იაკობ გოგებაშვილისა, გამოცემა მეორე, გადაწორებული და შევსებული. ფასი ყლიანი წიგნისა სამი აბაზი, უყლოდ აღარ იყიდება. ვინც ნაღდ ფულზე იყიდის ათს ან მეტს, წიგნი დაეთმობა 48 კაზ. წიგნი მოწონებულია მთავრობისაგან ყველა დაბალ და საშუალო სასწავლებელთა ბიბლიოთეკებისათვის კავკასიაში.

ОЧЕРКЪ

СРАВНИТЕЛЬНОЙ ГРАММАТИКИ ГРУЗИНСКАГО И РУССКАГО ЯЗЫКОВЪ,

იაკობ გოგებაშვილისა, ფასი ერთი აბაზი. ვინც ათს ან მეტს იყიდის ერთად, წიგნი დაეთმობა 16 კაზ.; ეს უკანასკნელი წიგნი მთლად ჩართულია პირველის ბოლოში და ამიტომ პირველის მყიდველმა არ უნდა იყიდოს მეორე წიგნი. საწყობი ორივე წიგნისა არის თბილისში წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების მალაზიაში. (6—4)

ЕЖЕМЕСЯЧНЫЙ ЛИТЕРАТУРНО-ПОЛИТИЧЕСКІЙ И НАУЧНЫЙ ЖУРНАЛЪ

„РУССКОЕ ОБОЗРѢНІЕ“

(Годъ девятый).

Книга II (Февраль).

СОДЕРЖАНИЕ

I. „Словесная кроха хлѣба“. Повѣсть. Кохановской (Н. С. Соханской). Съ предисловіемъ С. И. Пономарева.—II. „Годы службы Н. П. Гилярова-Платонова въ Московскомъ Цензурномъ Комитетѣ. 1859 годъ“. Гл. VI. Князя Н. В. Шаховскаго.—III. „Невинная игра“. Повѣсть. Гл. VIII—XIII. А. В. Стернъ.—IV. „Путешествіе Антиохійскаго патріарха Макарія въ Россію въ половинѣ XVII в., описанное его сыномъ, архидіакономъ Павломъ Алеппскимъ. Кн. IX. Гл. V—XI. (Переводъ съ арабской рукописи. Проф. Г. А. Муркоса).—V. „Въ этотъ храмъ закрыта дверь“. Стихотвореніе К. Н. Льдова.—VI. „Янъ Коларъ, гѣвецъ „славянской взаимности“. Проф. Т. Д. Флоринскаго VII. „Пидъ разными флагами“. Романъ. Гл. V—VI. Э. Э. Ромера.—VIII. „Классицизмъ, какъ необходимая основа гимназическаго образованія“. Часть вторая. Историческій очеркъ развитія средняго образованія въ Германіи. Гл. III—IV. Графа П. А. Калниста.—IX. „Буду я слѣдомъ туманнымъ, равнинною снѣжною“. Стихотвореніе. Н. О. Платонова.—X. „Путешествія по Россіи великаго Царя-Миротворца Александра III Александровича“. Гл. II Второе путешествіе по Россіи Государя Наслѣдника Александра Александровича (юль—августъ 1865 г.). А. А. Шевалева.—XI. „Изъ далекаго прошлаго“. VI Изъ тревожной эпохи. Гл. I. На этапѣ. П. П. Суворова.—XII. „Сотрудники князя А. Чарторыйскаго“. Ю. О. Крачковскаго.—XIII. „Рѣчь снѣгъ, темна дорога“. Стихотвореніе Ф. Эдворта.—XIV. „Блины“ Правдивая исторія. В. С.—XV. „Владимірская женская община“. Свѣщ. І. И. Соловьева.—XVI. „Зимой“. Стихотвореніе. Г. Арищенко.—XVII. „Неравный бракъ“. Повѣсть. Ф. Эвартъ. (Переводъ съ нѣмецкаго О. И. Прибыткова).—XVIII. „Материалы для характеристики русскихъ писателей, художниковъ и общественныхъ дѣятелей“. Докладная записка въ Московскій Цензурный Комитетъ (26 іюня 1859 г.). Пенсора Никиты Гилярова-Платонова.—XIX. „Высокопреосвященный Сергій, митрополитъ Московскій и Коломенскій (Некрологъ). І. Ф.—XX. „Критика“: Жизнь и поэзія Н. М. Языкова. В. Смирнова.—XXI. „Библиографія“: 1) Церковное зодчество. 2) Исторія 3) Общественная жизнь. 4) Народное хозяйство 5) Справочники. XXII. „Внутреннее обозрѣніе“: Выходка Орловскаго губернскаго земства противъ религіознонравственнаго просвѣщенія народа.—Налоги на нужды государственныя и на нужды мѣстныя.—Невъротная тягость земскаго обложенія.—Невозможность допускать ея увеличеніе.—Фикція самообложенія населенія и ограниченіе обложенія законодательнымъ путемъ. А. И. Елишева.—XXIII. „Иностранное обозрѣніе“. Не-дипломата.—XXIV. „Рѣчь славянскимъ гостямъ. А. Н. Штиглица.—XXV. Книги, поступившія въ редакцію.—XXVI. Объявленія.—XXVII. Приложеніе: „Крестнощы“. Историческій романъ. Генрика Сенкевича. (Переводъ съ польскаго А. І. Чичаговой).

ПОДПИСНАЯ ЦѢНА (въ предѣлахъ Имперіи) съ пересылкой и доставкой: на годъ—15 руб., на полгода—7 руб. 50 коп., на 3 мѣсяца—3 р. 75 к., на 2 мѣсяца—2 р. 50 к., на 1 мѣсяцъ 1 р. 25 к.

Для лицъ духовнаго званія, для г.г. преподавателей высшихъ, среднихъ и низшихъ учебныхъ заведеній, для лицъ военнаго сословія и для учащихся въ высшихъ учебныхъ заведеніяхъ подписная цѣна 1 голь—11 руб., 6 мѣс.—6 руб., 3 мѣс.—3 руб., 2 мѣсяца—2 рубля, 1 мѣс.—1 р. Правительственныя и общественныя учрежденія всѣхъ вѣдомствъ, полковныя бібліотеки, военныя собранія, а равно и лица, состоящія въ оныхъ на службѣ, могутъ получать журналъ въ кредитъ, заявивъ о семъ конторѣ журнала черезъ свои канцеляріи. Съ пересылкой за границу 18 рублей.

ПОДПИСКА ПРИНИМАЕТСЯ:

ВЪ МОСКВѢ: Въ конторѣ журнала и во всѣхъ книжныхъ магазинахъ. ВЪ С.-ПЕТЕРБУРГѢ: Въ отдѣл. конг. журнала—при книжн. магаз. Н. Фену и К^о, Невскій, домъ Армянск. перк., № 40, и въ бібліот. Семенникова, Василевскій Остр., 6 линія, д. № 25. Здѣсь же производится продажа отдѣльных №№ журнала.

Подписка принимается и въ другихъ городахъ и во всѣхъ лучшихъ книжныхъ магазинахъ. Подписку съ разсрочкой платежа просятъ адресовать исключительно въ контору редакціи.

Книги журнала за всѣ 7 лѣтъ съ его основанія (1890—1896 г.г.), продаются въ конторѣ редакціи по 5 руб. за годъ. За пересылку доплачивается на мѣстѣ по разсчету. Выписывающимъ всѣ семь лѣтъ—пересылка на счетъ редакціи.

Письма телеграммы, рукописи и посылки адресуются текъ: Москва, редакция Русскаго Обозрѣнія. (Тверской бульваръ, домъ Яголковскаго)

Редакторъ-издатель **АНАТОЛІЙ АЛЕКСАНДРОВЪ.**

(3—3).